

Bente Bøyesen maner frem noe som egentlig er usynlig, men likevel instinktivt gjenkjennelig.

Stjernene nedenfor

Tommy Olsson
KUNST

«Grunnforhold»

Bente Bøyesen
Galleri Semmingsen, Oslo
Står til 5. februar.

ANMELDELSE

Det har skjedd ett og annet i løpet av de elleve årene som har gått siden jeg sist anmeldte en av Bente Bøyesens utstillinger.

Så skjedde det igjen. Min kronologiske forståelse av tid fikk seg en smell, og jeg måtte søke meg bakover i hukommelsen. Enten man vil eller ikke, ender man jo opp med å skrive om den samme kunstneren opp til tjue ganger. Det er helt ok, så lange både kunstneren og en selv har noe nytt å komme med, men helt uutholdelig om ingen av oss har det.

Denne problemstillingen er riktignok ikke alarmerende relevant her og nå – jeg har bare en eneste gang anmeldt en utstilling av Bente Bøyesen tidligere. Den var tilfeldigvis også på Galleri Semmingsen, og det var den første vårdagen i det begivenhetsrike året 2006.

FAKTA

Bente Bøyesen:

- Norsk kunstner, født i Skien (1967), bor og arbeider i Son i Akershus.
- Utdannet ved Statens Kunstakademi i Oslo (1987–1995).
- Har stilt ut ved blant annet Oppland Kunstsenter, Oslo Kunstforening, Telemark Kunstnersenter og Galleri LNM i Oslo.
- For tiden aktuell med utstillingen «Grunnforhold» på Galleri Semmingsen i Oslo.

Y: Bente Bøyesens «Y#2».

Og jeg husker den distinkt, som om det var i går, uten at jeg noensinne har klart å sette fingeren på hvorfor. Før jeg presset i hvert fall ti års aktivitet inn i det året der. Jeg rakk å ha tre faste adresser, kalenderen var svart av avtaler, og det er veldig lite av det som i ettertid utmerker seg, annet enn de nevrologiske problemene jeg har slitt med siden.

Det aller meste som foregikk det året må jeg bli minnet på i ettertid, og det er også

og forstått som hjemmehørende i naturen, men likevel abstrahert over kanten til mer usikre landskap. Dette husker jeg.

Bedre, jeg husker hvordan dagslyset falt, at døren til galleriet sto åpen og at jeg traff noen jeg kjente – jeg husker til og med hvem det var. Men jeg husker ikke hva jeg skrev om utstillingen. Så jeg graver opp anmeldelsen fra arkivet og leser den på ny, og finner til min forundring at den i veldig høy grad handler om det dagsaktuelle været og

” *I disse tre maleriene ligger det en potensiell vei ut – og jeg har sett etter veier ut siden jeg begynte å gå.*

omtrent i den perioden jeg plasserer den første kollapsen av min kronologiske forståelse av tid. Men den utstillingen husker jeg altså: En serie malerier som motivmessig sirklet seg inn et sted ganske nært bakken, men som kunne se ut til å løftes både opp og ut av kontekst når som helst. Det var noe som ble oppfattet

at jeg har kledd meg alt for varmt. Jeg er litt av en kritiker.

Men det var da. Det skjer jo ting i løpet av elleve år (skrev han, og fikk øyeblikkelig noe distansert i blikket), og jeg tenker nå at det som har brent seg fast, som jeg kanskje ikke helt hadde ord for den

OPP: Under vegetasjonen, men nær horisonten i «Temp#2»

HØYDEPUNKT: Serien «Anthrosol».

ALLE FOTO: GALLERI SEMMINGSEN

gangen, var at Bøyesen maner frem noe som egentlig er usynlig, men som man likevel instinktivt gjenkjenner. Og at den grad av bevegelse som den gang var så fremtredende i hennes verker nå er mer konsentrert, til tider kom-

pakt, og den frodige kolorismen er dempet til fordel for en dus tone av brunt. Vi er mer under vegetasjonen denne gangen, men samtidig er horisonten avgjort mer tilstede.

Her finnes også en avgjø-

rende serie på tre svære, mørke bilder der flaten er meditativt uendelig, mens små detaljer og inngrep er med på å skyve hele greia over i noe direkte musikalsk. Det er disse bildene som likner aller minst på det jeg så i 2006, og er nærmest et selvforsynende system av paradokser som avføder paradokser. Hvis de bare hadde vært blå, slik at det gikk an å lese inn den stjernehimmelen jeg egentlig ser, eller vil se, med sine uventede lysfenomener og en distanse som ikke er gitt på forhånd. Men de er altså brune.

Den assosiative tenkingen blir nesten like ødelagt som min forståelse for tid – og det er jo ikke sånn at jeg på noen måte har valgt å huske noe som helst, og det spørs om det ikke egentlig er kunsten som husker meg når det oppstår slike ting. Det harmonerer uansett fint med alt annet jeg nekter å huske, stilt ovenfor et kunstnerskap med integritet nok til ikke bare ikke å gjenta seg selv, men radikalt forandre selve hastigheten på maleriet.

Disse tre nevnte maleriene (og for ordens skyld: resten av utstillingen er godt over middels fin den også, men det er i disse tre det ligger en potensiell vei ut – og jeg har sett etter veier ut siden jeg begynte å gå) har en viss kunsthistorisk gjenklang i produksjonen til Mark Rothko, selv om de muligens går i stikk motsatt retning og bruker en statisk vibrerende monokrom som utgangspunkt heller enn som mål.

Bøyesens malerier er også fulle av spor og sammenhenger halvveis i oppløsning, og kan i så måte minne litt om den amerikanske kunstneren Ross Bleckners ambisjon om å mane frem det det tapte fra en hukommelse som kontinuerlig forandrer det man tror man husker. Og det var vel omtrent der jeg kom inn her, tror jeg, via det jeg i hvert fall tror jeg husker.

Bente Bøyesens prosjekt handler kanskje ikke nødvendigvis eksplisitt om hukommelse – den prioriterte agendaen er nok på samme tid både mer jordnær og langt utenfor rekkevidde – men det er sånn det har fungert, og fortsetter å fungere for meg. For det aner meg at jeg vil huske også denne utstillingen klart og tydelig hvis jeg står oppreist i elleve år til.

Tommy Olsson

kunst@klassekampen.no